

tes, kun slettes. Junigrundlovens højpriste Frihed og Retfærdighed betød i Virkeligheden: *Hver Mand over hver Kvinde.*

Da brød Kvindebevægelsens Bølge uimodstaaelig igennem i Halvfjerdserne og vendte sig mod dette Skel alene. Kvinder af alle Klasser samlede sig om det Krav, at Skellet mellem Mand og Kvinde skulde slettes paa ethvert Punkt, hvor ikke selve Naturen havde rejst det.

Fru Nørlund skriver: „Vi har forlangt Kvinders Valgret som et Led i den Kamp mod Valgretsprivilegier, som er ført herhjemme og i andre Lande“. —

Dansk Kvindesamfunds Historie lærer os noget helt andet. Den viser os, at ikke paa noget Tidspunkt har denne Forening gjort Kvinders Valgret til „et Led i Kampen for lige og almindelig Valgret“, ikke fordi den var for snever til at anerkende dette Krav, men fordi den var saa rummelig, at den kunde samle Kvinder af alle politiske Anskuelse om det ene Krav: Mandsprivilegiernes Afskaffelse. Det „vi“, Fru Nørlund lidt rundhaandet udslynger, maa derfor staa for hendes egen og hendes politiske Meningsfællers Regning.

Ingen forbyder selvfølgelig de enkelte Medlemmer indenfor Dansk Kvindesamfund at føle „Løftelsens Glæde“ ved at se deres Krav om Valgret blive taget paa Slæb af andre Krav, men Dansk Kvindesamfunds Blad kan ikke være Organ for denne Glæde, det maa, som i forrige Nummer udtalt, forholde sig neutralt og nøjes med at tage Sejrsbudskabet til Efterretning.

Vi indrømmer ikke desto mindre, at der indenfor alle Partier findes Mænd, hvem vi af et oprigtigt Hjerte kan sige Tak for ubrødelig Troskab mod vor Sag, og selv om denne Tak ikke kommer officielt til Orde, føler vi os overbevist om, at disse Mænd vil forstaa vor Taushed og gætte sig til vore Følelser, — men intet Parti kan gøre Krav paa vor Taknemlighed — Partierne har selv ved at blande deres Mellemværender op i det store Opgør mellem Mænd og Kvinder gjort os det umuligt at henvende os noget bestemt Sted med vor Tak.

De „smukke Øjne“ behøver Fru Nørlund allermindst at tage sig nær. Man skal lære, saa længe man lever. Hvis det virkelig er første Gang, Fruen hører denne ganske almindelige Talemaade,

som selv meget alvorlige Mænd undertiden har benyttet, saa har blandt andet af den Grund den paaklagede Artikel ikke været skrevet forgesves.

Hjertet.

(Agnes M. Wergelds sidste Digt.)

—o—

*Det stakkars Hjerte, det banker
trud*

*Og løfter, løfter hvert Minut
Den sammenknugende Byrde.*

For Værket skal gøres, Livets

Værk,

*Og Hjertet er Kraften, sejt og
stærk,*

Som Slidet selv ikke faar myrde.

*Og det er rart med den Øvelse,
Som Folk faar selv i Bedrøvelse,
Den gør dem vant til at savne,
Og Hjertet faar bære saa godt*

det kan

*Og gøre sin Pligt som en Hæders-
mand,*

— Siden i Stilhed havne.

Har jeg nu ikke ført tilstrækkeligt Bevis imod Valgretten? Og har jeg ikke gjort det paa sand kvindelig Vis uden at nedlade mig til at anvende et eneste Faktum eller Argument eller Statistik.

Jeg er Forkynderen af en ny Ide. Ingen har hørt om den, før en af vore Landsbyleerere, der i et Snuptag talte om Afholdssag, Litteratur, Cykleplagen og Kvindesag o. a. m., indblæste mig den, mens jeg andægtigt lyttede til hans Læbers Evangelium: »Kvindens Plads er i Hjemmet.« Det er ligesaa skønt, som det er nyt, og ligesaa nyt som det er sandt! Tag den Tanke med dig. Den vil styrke dig i det daglige Livs Kamp. Tanken er maaske for ny og for stor til at fattes straks, men lidt efter lidt vil dens Indhold staa dig klart.

Jeg kender den Indvending, at Industrien drev Kvinden fra Hjemmet og Hjemmearbejdet. Men saa meget større Grund er der til i det mindste at lade *noget* blive tilbage i Hjemmet! *Lad det blive Kvinden!* Selv om de moderne Opfindelser har taget

Sysler ud af Hjemmet, saa har de dog ogsaa bragt nogle til Hjemmet. — Tænk paa Telefonen! *Hvem* skulde passe Telefonen, hvis Kvinden var borte fra Hjemmet?

Vi Modstandere har saa rig en Fantasi. Nu og da faar den os til at høre smaa fattige Børn græde. Vi ser blege og underernærede Børn i Fabrikerne, ser dem række Hænderne ud mod os — vi ser udslidte Kvinder, vi hører hvorledes alle disse med en Røst raaber til os: »*Red os fra Kvinders politiske Valgret.*« Ikke saa underligt, at de beder. Tænk, om deres Stilling blev forandret gennem Kvinders politiske Valgret. —

Vi Modstandere finder ikke nogen Anledning til at forandre ved *noget* som helst. — Vi synes at alting er godt som det er. Om der er Elendighed i Verden, saa er dette Forsynets Villie. Lad det være saadan! Om denne Elendighed trykker nogle Kvinder haardere end andre, — saa er det, fordi de *behøver* denne Tugt! Jeg for min Del har altid haft det godt, men det er fordi, jeg ingen

Tugt har behøvet! Naturligvis er jeg kun en svag og uvidende Kvinde, men der findes en Sag, jeg grundig forstaa: Guds Hensigt med Kvinden, og den er, at hun skal blive hjemme hos Mand og Barn. —

Hvad jeg ogsaa har imod Kvindesagskvinderne er, at de blander sig op i saa meget, som ikke angaar dem. — F. Eks. Børnebeskyttelse og Sygepleje og Sundhedsvæsen og Fatigvæsen, og det er blot for at gøre sig vigtig og vække Opmærksomhed. I Stedet for skulde disse Tusinder af Kvinder hver og en sidde i sit hyggelige Hjem og skabe Menneskelykke for en *virkelig* Mand! — De vil maaske svare mig, at der findes saa faa af disse, men hvis Kvinderne søgte lidt alvorlig, saa skulde de nok finde en eller anden Karl, som de kunde hellige sig til. Det hedder jo: Søger og I skulde finde, — og naar jeg ser mig om blandt Mændene, saa føler jeg, at Vorherre ikke har ment, at vi Kvinder skulde være kræse. —

Kvinder! Søstre! Vi behøver ikke